

Hvis Biskop Wegener virkelig var saadan, som den højtærede Minister skildrede ham, maatte Staten — jeg kan ikke se rettere — have afskediget ham, det havde været den nødvendige Konsekvens. Men her viser det sig atter, at man har en vis Sky for en saadan Afskedigelse, fordi en Biskop ikke blot er Statsembudsmand, saa længe han er Biskop, men han er noget mere ifølge hele den kirkelige Tradition. Og der er mangfoldige her i Landet, der mener, at den mest mandige i hele dette Stykke Kirkehistorie, som vi har oplevet, er Biskop Wegener.

Nu blev der sagt til Venstre i afvigte Samling, at vi vilde sætte den sorte Kokarde eller Straffemærket, som det ogsaa blev udtrykt af de Radikales Ordfører her i Tinget, paa Vaalse og paa samme Maade sætte den sorte Kokarde paa Pastor Arboe Rasmussen. Jeg ved ikke, om den sorte Kokarde nu ogsaa skal sættes paa Biskop Wegener, men man skulde tro det efter de Udtalelser, den højtærede Minister fremkom med i Gaar. Det er imidlertid absolut ikke Venstres Mening, at enten Vaalse eller Pastor Arboe Rasmussen eller andre, som er blevet nævnt i denne Sag, skal have den sorte Kokarde hæftet paa sig. Enhver Mand eller Menighed, som sætter noget ind paa sin Overbevisning, enten vedkommende er Biskop Wegener eller Pastor Arboe Rasmussen, eller det er Sognet i Vaalse, vil altid aftvinge Respekt, selv om man muligvis er af en anden Mening end disse, og hverken Biskop Wegener eller Pastor Arboe Rasmussen eller Vaalse Menighed faar nogen sort Kokarde ved dette Lovforslag saa lidt som ved det, Venstre foreslog i Fjor. Tværtimod, hvis det virkelig er Mænd, der staar paa Meninger, der er byggede paa Samvittighedsforhold, hvad jeg ikke har Grund til at betvivle om nogen af dem, er det kun en Hæder at blive nævnt i denne Lov. Jeg kan efter dette kun anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Borgbjerg: Da denne Sag sidst var til Behandling her i Tinget den 27. Juni i Fjor, tillod jeg mig at bemærke, at jeg ikke kunde se, der var stor teoretisk Forskel mellem de to Forslag, som da forelaa, det, der var accepteret af Folketingets Flertal, og det, der var accepteret af Landstinget. Der var en praktisk Forskel, som er betydningsfuld, idet man ikke kunde gaa ud fra — paa det Tidspunkt i hvert Fald havde man ingen Sikkerhed derfor —, at Vaalse Sognemenighed vilde

acceptere Landstingets Forslag, og saa fik man ingen Løsning. Men det, det gjaldt om, var at faa en Ordning af Sagen. Jeg tilføjede derfor Haabet om, at det kommende Fællesudvalg — og det ventede alle den Gang — maatte naa til Løsning af det foreliggende Spørgsmaal, og jeg mente, det vilde være temmelig let at naa til en saadan. Men ærede Medlemmer ved, at man ikke naaede til Fællesudvalg paa Grund af et Ulykkestilfælde i det andet høje Ting. Havde vi faaet et Fællesudvalg, tror jeg, vi havde faaet en Løsning af Spørgsmaalet, vort Parti vilde i hvert Fald have arbejdet derpaa.

Det Lovforslag, den højtærede Kirkeminister nu har fremsat, er Udtryk for en Overenskomst mellem de Anskuelse, der i Juni i Fjor endnu ikke kunde mødes, men som kunde og rimeligvis vilde have mødt hinanden i Fællesudvalget, og det er en Overenskomst, som jeg synes tager rimelige Hensyn til begge Sider, og som Socialdemokratiet kan anbefale til Vedtagelse, ligesom nu Venstres Ordfører her i Salen (Moltesen) har gjort det. Efter vor Mening trænger nemlig denne Sag til en Ordning, en Ordning ved en Lejlighedslov, en Nødlov, som denne Lov er. Ligesom vi i Skolespørgsmaalet i Fjor Sommer kunde vedtage en saadan lille Lejlighedslov som Nørre-Søby-Loven, saadan foreslaas det nu, at vi vedtager en lille Vaalse-Lov, eller man kunde maaske snarere kalde den en Wegener-Arboe Rasmussen-Lov, en lille Lov, der begrænser sig til det enkelte foreliggende Tilfælde. For det første er det nødvendigt at faa en Løsning af Spørgsmaalet, fordi der er opstaaet administrative Vanskeligheder, der maa overvindes, og for det andet er det baade af politiske og kirkelige Grunde ønskeligt at faa en saadan Løsning. Saa længe dette Spørgsmaal nemlig staar i den Form, hvori det hidtil har staaet, kan det kun virke forvirrende. Jeg udtalte noget i den Retning i Sommer og vil gentage det her. Jeg ser for Resten, at et kirkeligt Blad, „Kristeligt Dagblad“, i Dag udtaler det samme, at det i og for sig gerne saa Arboe Rasmussen-Spørgsmaalet, Vaalse-Spørgsmaalet, Wegener-Spørgsmaalet, hvad man nu vil kalde det, ude af Verden, da det kun kunde virke forvirrende med Hensyn til den Debat, der før eller senere maa komme, nemlig en principiel Debat om Forholdet mellem Stat og Kirke. Mærkværdigt nok naar det samme Blad alligevel til en Konklusion, som staar stik i Strid med alle dets Forudsætninger,